

Mlado Jutro

Štev. 11

Nedelja, 10. marca

1935

Adam Milkovič:

Potepuhi

»Beba!« je vzkliknil veselo. Potem se je postavil pod njo. »O, kako si vi-eoko!« ji je rekel, »ali se ti kaj v glavi vrti?«

V naslednjem trenutku zakrili Beba s perutmi in se vsa srečna spusti na tla.

»Kaj takega se mi še ni pripetilo,«

Nato se postavi pod njo še Zefa.

»Zdaj pa le pazi!« ji pravi Mihec.

In Zefa dvigne čarobno palico in pravi: »Hocus-pocus!«

pravi in se stresa od prestanega strahu. Brž jo je Mihec obližnil po kljunu in repu in vesel poskočil:

»Zdaj smo pa spet skupaj!«

Od velikega veselja so zaplesali po mehkem mahu, najbolje se je znala vr-teti Zefa. Morda bi se takole veselili še naprej, da ni Mihec postal lačen, pa so sklenili, da poiščejo trompeto in tisto stvar s strunami. Tavalj so po gozdu sem ter tja, končno pa je Zefa pogledala čarobno palico in se globo-po zamislila:

»Hocus-pocus!« je rekla potihó — in čudežna moč čarobne palice jo je zdajci potegnila v pravo smer. Še ne-kaj korakov in že so stali pred iz-gubljenimi stvarmi. Zefa je bila zelo ponosna. Zdaj ima čarobno palico, e-to ni kar tako! Škoda le, da je Mihec zmirom lačen! Vsi so utrujeni, radi bi malce zadremali, ampak Mihec veno-mer sili: »Mleka, teta — mleka, Ze-fa....« in jima ponuja trompeto.

»Sitnež,« mu pravi Zefa, »samo je-del bi. Oh, saj pravim,« si mane zaspa-ne oči in zleze k Dolgorogi: »Teta, spite? Teta!«

Ravno je Dolgoroga priprla zaspane oči, ko je prav blizu njih v listju za-kušelo. Prestrašeni so se zgenili. Iz te-me je ta hip vstala pred njimi sama čarovnica Cuperbaba. Kakor je bila stara je prav urno zgrabila Zefa za uhelj:

»Aha, smrklija mala,« je posmehljivo dejala in ji nategovala uhelj, »kje pa imaš mojo palico? A?«

»Au, au, au,« je stokala opica in ji ponujala čarobno palico, »teta, gospa, botra, botra... saj je ne bom nikoli več ukradla, au, auuuu.«

Ko je imela čarovnica palico v svo-jih rokah, je trdo položila opico na tre-buh in jih ji je nadevala po hrbtu in še nižje doli, da uboga Zefa potem tri dni ni mogla sedeti.

O kako je jokala!

»Potepuhi, potepeni!« se je končno dvignila čarovnica, »takoj se mi poberi-te od tod! Hocus-pocus,« je udarila po tleh in grdo je pogledala. V tistem hipu so pograbili trompeto in tisto stvar s strunami in jo ucvrli kar preko grmi-čevja kakor blisk.

»To gre pa kar preveč!« pravi Mi-hec, »ali bomo zmirom tako drveli?«

Ampak čudežna palica je imela sil-no moč — še ves naslednji dan so mo-rali teči in še kako! Kar žvižgalo je za njimi. In čudo prečudno, prav nič niso bili utrujeni — no da, saj je šlo kar samo od sebe, pol po zraku, pol po tleh kakor veter...

Preplašene so bežale pred njimi na vse strani srne, lisice in druge živali,

in zajčki, ki so ravno imeli sredi se-lene trate vaje z bobni, so jo ucvrli ka-kor blisk v goščavo.

»He!« je zavpil mimogrede Mihec za njimi, »bobne ste pa pozabili!«

Pa se še ozrli niso!

Samo stara lisica Zvitorepa se jih ni zbala.

»Kam pa se vam tako mudi?« je vprašala za njimi.

»Na koncert!« je rekla Zefa in za-brenkala ob struna.

Na večer pa so nenadoma obstali. Moč čarobne palice je prenehala delo-vati, pa so hipoma pocepali po tleh. Po-stali so utrujeni in oči so se jim zapira-le. Zarili so se v listje in zaspali.

Proti polnoči pa se je prebudil Mi-hec. V trebuščku mu je žalostno zapelo pa pogleda teto Dolgorogo. Ampak Dolgoroga spi in tudi Zefa hrope z odprtimi usti. Dva dni že nisem jedel, premišljuje Mihec, o ko bi se hotela sedajle Dolgoroga prebuditi! Pa zleze počasi bliže nje in jo dreza s tačko:

»Teta! Teta!« jo kliče potihó, »lačen sem, lačen.«

Dolgoroga spi in Mihec dregne Ze-fo.

»Zefa! Zefa!« jo kliče in tišči vanjo trompeto, »lačen sem!«

Pa je vse zaman, vse. Zefa spi še globlje, in Mihec sklenu, da počaka dne-va. Ampak noči kar ni hotelo biti ko-nec, in nihče se ne prebudi. Pa nastavi Mihec trompeto Zefi v uhelj in krepko pihne vanjo.

»Tram-tra-ra!« zadoni sredi noči — opica pa kvišku in huda! O kako ga je ozmerjala! Nazadnje mu je rekla še smrkavec, požrešnež pa tudi molzti ni hotela.

»Nak!« je rekla in je kar precej spet zamižala. In je moral Mihec lačen in žalosten čakati sončnega vzhoda. Takrat pa je postavil trompeto pod Dol-gorogo in skoro užaljeno zahteval:

»Teta — mleka!«

Potem se je ozrl k zaspani Zefi.

»Ali bom res moral umreti? No, pa bom!« in je telebnil na tla. Še dihati ni hotel. Ko pa tudi to ni pomagalo, je iznova pristopil k Zefi: »Gospodična!« se ji je priklonil, »poldne bo ura pa še zajtrkoval nisem!«

Dolgo je trajalo, da si je Zefa pre-tegnila svoje opičje ude.

»Sitnež!« je rekla potem in se opo-tekla k Dolgorogi. Mihec je brž legel pod kozo na hrbet, vtaknil trompeto v gobček in vse sproti popil. Potem je bil spet zadovoljen in vesel. Obliznil je

Zefo in potlej še dobro teto Dolgorogo in šegavo pokimal papigi:

»Zdaj pa že bo!« se je udaril po trebušku, »ali bi eno zapeli?«

Dolgoroga je precej pokimala in tudi prva pričela: »M-ee, m-ee, m-ee...«

Mihec je trobil, Beba je zapela prvi, Zefa pa drugi glas in še po strunah je brenkala, znala je pa res vse. Ko še niso končali, nenadoma zaslišijo v svoji bližini: Bom-brbom... Tik za njimi je stal brkat stric Dolgouh z velikim bobnom...

»Oho! Oho!« so se ga razveselili vsi hkrati in obkolili zajčjega gosta, »kar naprej, stric — bomo pa še eno rekli!«

Pa so jo kar precej urezali. Sedaj je prva pričela Zefa. Milo je pogledala strica Dolgouha in na strune je udarila.

»Ta pa zna!« si je popravil Dolgouh brki in zabobnal po bobnu: Bom-brbom... brrrrr... bom... Koza je zameketala, Beba zavila prvi glas, Mihec pa v trompeto: M-tra-ra, m-tra-ra...

Jej, jej, kako so godli! Tak koncert! Od povsodi so se dvigale glave radovedno, pa je naenkrat rekla Zefa:

»Nak! Zastonj se pa tudi ne bomo drli!«

In so vsi prenehali.

Potem so se posvetovali tako in drugače in po dolgem posvetovanju sklenili, da priredijo za svoje prijatelje v gozdu javen nastop. Seveda, to pa ne bo — kar tako! O ne! Treba je, da se preje dobro izvežbajo, da si potem izbero še primeren prostor in na druge stvari je treba misliti.

In so imeli res velike skrbi. Dneve in dneve so se venomer vežbali, samo vežbali. Še jedli niso. Komaj so eno odpeli, se je Beba že druge domislila.

»Še eno znam!« je vzkliknila vedno veselo in jo je tudi kar precej pričela. In je bila ena lepša od druge! Zajec Dolgouh je imel velike uhlje in ne malo dober posluh, kar precej je uganil takt. No, tudi Dolgoroga ni bila kar tako, ona je pa že od nekdaj rada meketala. Seveda tudi Zefa ni bilo malo slišati, in Mihec je pihal, da bi kmalu trompeto pojedel.

Končno so iztaknili primerno jamo, veliko podzemeljsko votlino.

»Kakor nalašč!« so vzkliknili in veseli so bili. Tu, ravno tu bodo priredili svoj prvi nastop, saj pa tudi odmeva tu notri kakor v najlepši dvorani. Na spodnjem koncu pa je še kakor nalašč velika, ravna skala, pravi pravcati oder. Mihec se je kar precej skobacal nanj.

»Sem že tu!« je vzkliknil in se postavil na zadnji nožici.

Potem so pritekli za njim še ostali prijatelji, se postavili v vrsto in kar precej eno urezali. Sedaj je prvi pričel stric Dolgouh: Bom-brbom... No, prav dobro jim je šlo, morda bi šlo še bolje, da se ni Zefa nekam kislo držala. Ko so jo pogledali, je rekla:

»Struna mi je počila!«

Ta je pa lepa! Hm, dobro, da jih je bilo več! Beba je že znala šteti do tri in je štela: »Ena, dve, tri.« No, pa jih je bilo še več in je morala iznova pričeti.

Dalje prihodnjič.

Kaj si želi naš Mihec

Zadnjič mi je Mihec razlagal, da ima vse polno želja, in je pri tem tako žalostno zavijal oči, da se mi je v dno duše zasmilil.

»Pa zakaj se tako kremžiš, Mihec? Vsi ljudje imajo želje, in če bi se vsi tako kislo držali, kam bi prišli!«

»O, stric Brundek, to je pa nekaj drugega. Drugi ljudje imajo želje, ki se jim prej ali slej izpolnijo. Jaz imam pa take želje, da se mi ne bodo nikoli izpolnile, pa da mi je živeti sto let!« je zastokal Mihec in mahnil z roko.

»Nu, povej mi vsaj eno izmed svojih želja, morda ti lahko pomagam!«

Mihec ni dolgo premišljeval.

»Vidiš, stric Brundek, ena mojih največjih želja je ta, da bi mi učitelj v šoli rekel: 'Mihec, ti si bistra glava, zato ti dovolim, da boš danes namestu mene poučeval, jaz bom pa namestu tebe sedel v v klopi!' Vidiš, stric, potem bi šel na kateder in bi sedel za mizo in najprej poklical učitelja pred desko. Vprašal bi ga: 'Gospod učitelj, ali veste, na katerem hribu v naši okolici je najboljši svet za smučanje? Ne veste? Nu, pa mi povejte, koliko časa potrebujem, da si natakнем smuč i in pridem na hrib sv. Trojice, in koliko časa porabim, da zdrčim po hribu navzdol? Tudi ne veste? Nu, pa mi povejte, kateri izmed učencev našega razreda ima najboljše drsalke? Tudi tega ne veste?! Pojdite v klop, nezadostno!' Tako bi učitelju vendar vsaj enkrat dokazal, da tudi jaz nekaj vem, česar on ne ve, in da znam take reči, ki so za življenje dosti bolj važne od algebre in Homerjeve Ilijade!« Tako je dejal Mihec in mi hudomušno pomežiknil.

Spričo tega sem mu moral seveda priznati, da ima res želje, ki jih ni mogoče izpolniti. — Stric Brundek.

Zgodba o treh prašičkih

Repka sta vzdignila od jeze visoko v zrak, zakaj videla sta požrešnega volka, ki je imel dolge, ostre zobe in ju je lačno meril z očmi.

Vsa prepadena sta zavihala repka in zbežala nazaj po stezi, kakor hitro so ju nesle nožice. Resnično vam povem, bila je dirka za življenje, zakaj prašička sta dobro vedela, da jima gre za kožo in za mast!

Ko je prišel najmlajši prašiček do svoje hišice, je hitro smuknil vanjo in pred nosom zaloputnil požrešnemu volku vrata.

Ubogí prašiček je skoraj umrl od strahu, ko je slišal, kako je volk na vso moč razbijal po vratih in kričal:

»Odpri vrata! Spusti me noter!«

Pujs je odgovoril s slabotnim glasom:

»Na prašičjo dlako in na materin rep se ti kolnem, da ti ne odprem!«

»Dobro!« je rekel volk. »Tedad ti zbijem hišo v prah in pepel!«

Ko je prašiček začul te strašne besede, je vztrepetal kakor še nikoli v svojem življenju. Spomnil se je — na žalost prepozno — opominov najstarejšega brata, ki mu je zmerom svetoval,

naj si zgradi hišico, ki bo dovolj močna, da bo kljubovala moči požrešnega volka.

A zdaj je bilo prepozno! Vse, kar je mogel pujske storiti, je bilo to, da se je s svojimi slabotnimi parkeljci upri v vrata, da jih volk ne bi mogel odpreti.

Med tem se je volk tako napejal, da so bile njegove prsi podobne balonu. In zdajci je zatulil: »Hu-u-u-u-u!«

šica se je stresla, in nekaj slamic je odletelo.

Tedaj je volk iznova zarohnel: »Hu-u-u-u-u!« Celi naročaji slame so leteli s strehe, in vsa hiša se je zazibala. Volk se je hudobno zasmeljal in mogočno izbočil prsi. To pot je odletela hiša v zrak.

Ko je ni bilo več, je volk planil na prašička.

Prašiček je presunljivo zacvilil, a vendar se mu je posrečilo, da je ušel volku iz šap. Odhitel je, kolikor so ga nesli podplati, do hiše srednjega brata. Prišel je tja ravno v pravem trenutku, zakaj tik za njim je prisopihal volk.

Volk si je ogledal hišico, ki je bila zgrajena iz suhljadi in vej. Bila je sicer močnejša od prve hišice, a vendar zelo slaba. Ker jo bil volk utrujen od dirke,

je sklenil, da pride v hišico z zvijačo. Zato je rekel z globokim, rezkim glasom:

»Kaj hočem? Prevarila sta me, obošenjaka! Nič drugega, mi ne ostane, kakor da grem domov!«

Sam pri sobi se je smejal, zakaj vedel je, da sta ga prašička slišala. Odšel je po stezi proti gozdu — vendar ne daleč. Pri prvem drevesu je obstal in gledal, kaj se bo zgodilo.

Pujka sta bila slišala volkove besede

in sta ga videla, ko je odkorakal proti gozdu, zato sta se veselo objela in zapela:

»Kdo se volka še boji?

Saj ga ni! Saj ga ni!

Volka bati se, ha, ha!

Tra-la-la, tra-la-la!«

Ko je volk začul petje, se je veselo namuznil, ker je bil prepričan, da je ukanil prašička. Hitro je poiskal staro ovčjo kožo, prazno košaro in stekleničko z dudico, ter se približal hišici, ki je bila zgrajena iz suhljadi in vej. Spotoma si je potegnil ovčjo kožo čez glavo, vzel stekleničko iz košare in začel vleči.

Dalje prihodnjia

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Oprosti, da sem se po dolgem času drugič oglasila v »Mladem Jutru«. Četudi sem še majhna, mi je pozimi največje veselje smučanje. Ko pridem domov dobim jesti in se malo ogrejem, potem vzamem smuči in se smučam časih do večera. Zvečer se učim in pišem nalogo, ko to končam, pa vzamem »Mlado Jutro« in knjige, v katerih so lepe otroške povesti in pesmi.

Skvarča Marica,
učenka enorazred. osn. šole v Znojilah,
pošta Zagorje ob Savi.

»Mlado Jutro« mi zelo ugaja. V njem je mnogo lepih povesti, so smešnice, križanke in še mnogo drugega. Zelo mi ugajajo pisma Mladih Jutrovčkov. Ako pa je kdaj objavljena katera uganke, sem zelo vesel. Zelo me veseli premišljevat in uganjevati uganke. Mlado Jutro je res lep mladinski list, v katerem mi je vse všeč.

Lutnam Rudolf, uč. III. b razr.
na Vrtači v Ljubljani

Zvečer že skoraj spim
»Mlado Jutro« še v rokah držim
Tako čitam povesti in zabavne pesmice,
ki jih stric Matie objavlja
za nas mlade »Jutrovčke«.

Vali Perdih, učenka IV. razr.
v Zidanem mostu

Dragi stric Matie! Dovoli mi, da se tudi jaz enkrat oglasim v »Mladem Jutru«. Povedala bi Ti rada, kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih. Ko pridem iz šole domov hitro pokosim, potem pa spišem nalogo in se pričenem učiti. A kmalu se začne mračiti. Že v mraku grem malo na zrak. Zvečer si krajšam čas z različni igrami. Najraje se igram »domino« in »Človek ne jezi sek«. Tudi sestrice se igra z mano. Pri tem se večkrat tudi skregava. Ko povečerjam, grem kmalu spat. Mislim, da ne boš hud, če Ti povem kaj mi ni všeč v »Mladem Jutru« in kaj mi je všeč. Najraje čitam pravljice in rešujem uganke. Zelo bi se razveselila, če bi izhajalo »Mlado Jutro« vsaj dvakrat na teden.

Bizjak Danica, uč. II. b r. I. drž. mešč. šole
pri Sv. Jakobu v Ljubljani

Zimski večeri so jako dolgi, veliko bolj kakor poletni. Ko pridem popoldne iz šole domov je že skoraj tema, zato tudi ne morem veliko doma pomagati pri delu. V zimskih večerih največkrat šivamo, vezemo, kvačkamo pa tudi pletemo. Po zimi se vse tišči peči zato ker je zunaj mraz pa tudi mnogo dela ni zunaj. Pripovedujejo se tudi razne povesti in pravljice okoli peči. Tako si krajšamo zimske večere.

Grašič Marjeta, učenka 7. šol. leta
v Podbrezjah

Ko pridem iz šole je že temno, drugi domači pa nehajo z dnevnim delom. Po večerji gremo v toplo sobo in sedaj se prične življenje takole: Mlajši bratec se uči iz abecednika ali računico, večji brat piše nalogo ali se kaj uči, jaz pa iz zvezkov, kamor zapišemo v šoli, potem pa delam ročno delo, ki ima letos posebni pomen. Ob koncu šolskega leta se trudi gospa učiteljica za razstavo. To traja do osme ure. Pride pa tudi vedno na vrsto: kdo ni bil priden, kdo ni v šoli znal? Večkrat pride tudi palica na vrsto. Ljubi atek ali mamica nam povedo marsikaj, posebno o svojih doživljajih. Ko bije ura devet je vsakdanja večerna molitev, ki traja kake pol ure. Potem pa gremo k počitku.

Skodlar Minica, učenka 7. šol. leta
v Podbrezjah

S smučkami držim čez nepregledne snežne ravnine in se vračam proti večeru premražen in lačen domov. Potolaživši želo-dec, se vsedem kraj deda, ki mi sliko najino bodoče življenje. Imela bova toliko denarja, da bova še Tebe, dragi stric Matie, podpirala, da boš lahko izdajal »Mlado Jutro« v večjem obsegu. V mislih že doživljam te lepe čase, polne vseh dobrot, katere pa mi prekine neljuba zapoved: »Zdaj pa le v posteljo!«

Varl Bojan, uč. I. razr. real. gimn.
v Ljubljani, Gorupova 3-II.

Dragi stric Matie! Ob dolgih zimskih večerih se učim al ipa čitam lepo mladinsko knjigo in »Mlado Jutro«.

Likar Tatjana, uč. II. a r. II. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Pozimi je zvečer mrzlo, tako da vse škriplje. Ko se začne mračiti, ata prižgejo luč. Zmolimo očenaš, jaz grem na podstrešje in prinesem fižol, ki ga luščimo. Ko prinesejo mama večerjo, gremo k mizi in večerjamo. Po večerji zopet luščimo fižol. Ata čitajo časopis na glas, mi poslušamo. Jaz se učim računati in čitati. Oni, ki luščijo fižol, si pravijo povesti. Potem gredo v mlin in vsipljejo zrnje. Ko je zrnje zmleto, pridejo nazaj in gremo spat.

Rajh Janez, učenec os. šole
na Runču, p. Ivanjkovec

Dragi stric Matie! Ker se je prejšnjo nedeljo oglasila v Tvojem koticu moja sosaška, sem sklenila tudi jaz, da Ti napišem, kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih. Ko pridem ob 6. iz šole si najprej pripravim vse potrebne reči za drugi dan. Nato spišem domače naloge. Učiti se mi pa ni potreba zvečer, kajti imamo samo popoldan pouk in se naučim drugi dan dopoldan. Potem povečerjam. Za spat je že prezgodaj. Vzamem kako knjigo, ki jo do-

bim od kake součenke. Najraje čitam povesti, ki jih je spisal Josip Jurčič, kakor na pr.: »Deseti bratec«, »Grad Rojnjec«, »Golida«, »Spomini starega Slovence«, »Thotapeec« itd. Povedati Ti moram tudi, da se danes prvič oglašam v »Mladem Jutru«, in upam, da Tvoj požrešni koš ne bo odprl tako široko svojih ust, da bi tudi moje pismo pojedel. Pozdravlja Te
Milka Jakelj, uč. II. a r. II. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Dragi stric Matie! Ob dolgih zimskih večerih se igrām s svojim mlajšim bratcem ali se učim in čitam »Mlado Jutro«.

Likar Miloš, uč. II. a razr. osn. šole
v Ljubljani, Stari trg 2

Pozimi zvečer je zunaj mrzlo in svetlo. Luna sveti zunaj, zvezd je dosti, sonce je odšlo za gore pa postane mrzlo. Zunaj je vse belo in ledeno. Fantje se drsajo, smučajo in sankajo itd. Kadar pa se nasmučamo, tedaj gremo v hišo in južnamo, sežujemo si čevlje in ostanemo doma. Nato se igramo. Ko se stemni, mama zakuri, skuha večerjo in prižge luč. Ko odmolimo, prinese mama jesti. Po večerji atek čitajo časopise, mi pa poslušamo. Ko pa vse prečitajo, gremo spat.

Huga Jožef, učenec os. šole
na Runču

Sneg pokriva dol in breg. Iz šole pridem pozno domov, ker imamo pouk samo popoldne. Zato pa pridem že skoraj čisto v mraku iz šole tako, da že pri opravljanju živine ne morem dosti pomagati, kvečjemu če kokoši preštejem, ali so vse po številu, in svinjam nasteljem. Potem prosim ateka, če se smem iti malo smučat, pa kaj hočem, dovolijo mi bolj redko, ker pravijo, da bi se mi lahko zgodila kaka nezgoda. Ko se znoči prižgejo atek luč. Potem molimo večerne molitve, povečerjamo, potem pa hajd za toplo peč. Ata čitajo knjige, najraje zgodbe slovenskega naroda. Midva z mamico pa pazljivo poslušava, dokler se mi ne zadremlije. Ko pride moj spanec, pa bo že stric Matie uganil, kaj se zgodi.

Pongarčič Franc, učenec os. šole
na Runču

Sedaj imamo dolge večere, veliko bolj kot poleti. Ko pridem iz šole domov je že skoraj tema. Zato tudi ne morem veliko pomagati doma pri delu. Pozimi smo vsi okoli peči, ker je zunaj mraz. V zimskih večerih pletemo, kvačkamo in si pripovedujemo razne povesti in pojemo razne pesmi. Tako delamo vsak večer.

Tekavec Marija, učenka 7. šol. leta
v Podbrezjah

Že v jeseni sem premišljevala, kaj bom začela v dolgih zimskih večerih. Pa mi je priskočila na pomoč moja mamica. Kupila mi je razna ročna dela in marsikatera urica je minila hitro pri tem. Prišle so knjige,

halo, zdaj pa le brž pogledjmo, kaj je tam novega in pri tem je čas mineval. Na vrsto je prišla tudi šola. Kajpada, kaj naj rečejo naši vzgojitelji, če pridemo s prazno glavo v šolo? Ta mi je dala precej ur dela v dolgih zimskih večerih. Nazadnje smo se »zbasali« na našo staro prijateljico — peč. Naj vam povem vsem, na peči smo marsikaj uganili. V sladkem spominu mi bodo vedno ostali ti zimski večeri na peči.

Marica Novak, učenka 7. šol. leta
Dolenja vas, p. Podbrezje

Dragi stric Matie!

Ko sneg zapade in se led stori, tedaj vse tja na drsališče k sokolskemu domu hiti. Tudi jaz grem vedno tja, pa se drsam kar se da; včasih tudi sem na tleh, a kaj zato, mami je to greh? Važno vedno se držim, kadar se s stal pobirati hitim, a joj, prejoj, zopet sem na tleh, gledalci krog mene pa v smeh. A kaj zato, to nič ne de, veselje tam vseno je, najljubši sport mi je drsanje, kaj mislite — to ni igranje! No, to »Mlado Jutro« pač lep je časopis, v njem najdeš vso zabavo, kakršnokoli si želiš. Ako rešuješ rad uganke nekaj jih gotovo bo; mogoče raje čitaš povesti, tudi jih je zelo mnogo. Najbolj pa mene veseli vem, da ste veseli tudi vi, da prelubi stric Matie nagrade nam deli. Meni »Mlado Jutro« všeč je po obliki in vsebini; ako komu drugemu ni, pa naj se sam oglasi.

Francka Tavčar, uč. ? razr.
Jesenice

Dolgi so zimski večeri, a kmalu minejo. Velika družina nas je, pa nikoli ni dolgčas. Skoro vsak večer čita eden na glas kako knjigo, drugi pa pri peči pazljivo poslušamo. Včasih si krajšam večer s tem, da delam ročno delo ali pa šivam nogavice. Večkrat se grem zvečer s sesticami dominat ali pa igro »človek ne jezi se«. Tako mi v veselju in sreči minejo zimski večeri.

Jeglič Francka, učenka višje nar. šole
v Podbrezjah

Komaj sem dočakal zimskega časa. Najbolj mi ugađa drsanje, ker ni pri nas visokih hribov. Zvečer, ko pridem domov, grem za peč in se učim. Drugo jutro grem v šolo in ko pridem iz šole, vzamem drsalke ter se grem drsat. Zelo se veselim, če bi tako ostalo.

Nikolaj Prvič, učenec I. a r. viš. nar. šole
v Črnomlju

Gabrijel — dijaki:

Na bojni poljani

Strašna bitka je na poljani,
vojščaki krili jo z rokami:
naprej, ura, le po njih!
križem-kraž krogle lete.
Krogle so le snežene,
žrtve tu ni nobene!

Gustav Strniša:

Pravica

Kmet pelje žito v mlin. Zadaž na vozu
leži majhna vreča pšenice, ki mu pade s
prepolnega voza, česar mož ne opazi in
gre dalje.

Po poti pride koza, zasadi v vrečo ro-
ge in jo razpara, zagleda žito in se raz-
veseli:

»Pšenica je, dobra bo, takoj si jo pri-
voščim!«

»Ne boš!« se oglasi teliček, ki pribez-
lja mimo in zagleda vrečo.

»Pa si vzemite sodnika, kajti prva sem
našla vrečo in pravica je na moji stra-
ni!« deje koza in že gresta, da bi si po-
iskala koga, ki bi jima razsodil pravdo.

Kmet pride med tem v mlin, opazi, da
je zgubil vrečo in se jadrno vrne. Takoj
najde vrečo, in odhiti z njo v naročju k
mlinarju, da mu žito zmelje.

Koza in telek srečata volka in ga pro-
sita, naj jima razsodi njuno pravdo.

Vrnejo se na lice mesta, a vreče ni
nikjer.

»Tu je bila!« trdi koza in kaže prostor
kjer je stresenega nekaj zrn žita.

»Ne, tukaj je bilo!« ugovarja telek in
kaže drugi kraj.

»Predrznega, da me upata hmeti za
norca, saj vrečke ni nikjer!« zatuli volk
pograbi z eno šapo kozo, a z drugo te-
lička ter ju raztrga.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: če-
šek-du-e-iz-kor-ku-le-ol-sen-sti-tar-te-
vod 7. besed pomena: 1. divja žival, 2.
kraj darovanja, 3. mladič domače živali,
4. enota tiskovine, 5. začimba, 6. narod
severne Evrope, 7. gozdna cvetica — da
bodo tvorile, začetne črke od zgoraj na-
vzdol naziv dela časopisa, končne črke
od zgoraj navzdol pa ime osebe, ki skrbi
zanj.

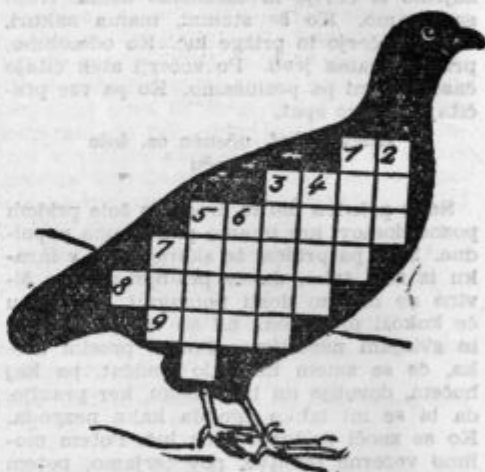
Za bistre glavice

RESITEV UGANKE IX.

Pri natančnem opazovanju boste vide-
li, da kovač preneha tolči po železu ta-
krat, ko ga obrača, ali pa si ogleda sko-
vano obliko. Da ne bi med tem časom
težko kladivo držal v zraku, (kar bi bilo
zelo naporno) ga spusti na nakovalu,
kjer med prijetnim zvonenjem poskakuje
ter s takimi zvoki slabemu opazovalcu
dela vtis, kot bi kovač nalašč tolkel po
nakovalu.

Križanka »Jerebica«

Vodoravno: 1. žitarica, 3. belilno sred-
stvo, 5. drag kamen, 7. nepravilnost, 8.
mesni izdelek, 9. bajno bitje.

Navpično: 1. poljski sadež, 2. dolg
drog, 3. roba trgovca drobninarja, 4.
pristanišče, 5. ptič, 6. drag kamen, 7.
raj po veri starih Slovanov.

Rešitev križanke »Konjenik«

Vodoravno: 3. av!, 5. os, 7. postelja,
10. zaklad, 11. da, 12. ta.

Navpično: 1. posel, 2. kap, 4. voz, 5.
otka, 6. rž, 8. sad, 9. lat.

Rešitev nedeljske zlogovnice

tkalec — statve

**Berite Langerjevo povest
„PES II. ČETE“. Dobite jo
v Tiskovni zadrugi in vsaki
drugi knjigarni.**